

## HỒI 649

## Nghiem Sát Nội Gián

K

hầu Trọng và Bạt Phong Hàn vào thành Trần Lưu, Tuyên Vĩnh ra lệnh cho người bày một mâm rượu thịt ở nội đường. Ngoài Tuyên Vĩnh còn Hư Hành Chi, Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu bồi tiếp.

Hư Hành Chi vừa tiếp vừa báo cáo tình hình Thiệu Soái quân cho Khấu Trọng, nói được nửa chừng, thấy Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn uống rượu mà không động đũa, kinh ngạc hỏi: “Thiệu soái không đói hở?”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Lúc hoàng hôn chúng ta vừa ăn no kênh, làm sao mà đói được, còn vừa rồi tại sao Thiệu soái đột nhiên kêu đói, e rằng chỉ có hấn và ông trời biết được.”

Hư Hành Chi và Tuyên Vĩnh nhìn nhau, đều lấy làm lạ.

Khấu Trọng nghiêm chỉnh mời mỗi người một ly nữa, rồi mỉm cười bảo: “Trước tiên ta muốn hỏi Tuyên tướng quân một câu, từ khi nào tướng quân có ý muốn đánh Khai Phong?”

Bạt Phong Hàn là người đầu tiên hiểu ra, càng cảm phục Khấu Trọng nói chuyện cất quân như thường, không động thanh sắc khiến y cũng bị lừa. Thực ra khi biết Tuyên Vĩnh chủ chiến Khấu Trọng đã sinh lòng ngờ, vì gã đã nhìn thấy đội thuyền của Lý Thế Tích tiến về phía Khai Phong, biết rõ thực lực của địch nhân chỉ có hơn Thiệu Soái quân ở Trần Lưu chứ không có kém, mà đối thủ lại là Lý Thế Tích, bất luận Tuyên Vĩnh tự phụ thế nào, trước mãnh tướng hàng đầu của Lý Thế Dân thì cũng như chông chênh như đi trên băng mỏng, bất kỳ lúc nào cũng có thể sảy chân, mà hấn lại đề nghị tấn công Khai Phong, cách giải thích duy nhất là tin tức bị nhầm.

Nhưng Khai Phong cách Trần Lưu không quá nửa ngày phi ngựa, chẳng có cơ gì mà tin tức lại nhầm được.

Tuyên Vĩnh nghi hoặc nói: “Tướng giữ Khai Phong là Sử Đại Nại, binh lực cỡ ba, bốn ngàn người, cộng thêm thủy sư cứu viện từ chiến khu Lạc Dương đến thì tổng binh lực cũng chưa quá một vạn, chúng ta có thể nhân cơ chúng chưa vững chân, cho Phi Luân thuyền đi

suốt đêm đến tập kích, phá thủy sư của chúng, sau đó phong tỏa lối lên thượng du, cắt đứt liên lạc Khai Phong với Hồ Lao, nếu chuẩn bị đầy đủ thì chỉ trong mười mấy ngày là thừa cơ hội hạ được cái thành phòng ngự rất yếu ấy.

Khấu Trọng hồ hững hờ: “Tin tức đâu ra vậy?”

Hư Hành Chi lộ rõ vẻ chú ý, Bốc Thiên Chí và Trần Lão Mưu vẫn ngơ ngác chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Tuyên Vinh đã lờ mờ hiểu ra, ngập ngừng đáp: “Đương nhiên là tin tức của Kỳ Phi. Kỳ Phi thì chắc không vấn đề gì chứ?”

Bạt Phong Hàn mỉm cười: “Thiếu soái muốn ta ra tay hộ không?”

Bọn Hư Hành Chi cùng biến sắc mặt, nếu Lạc Kỳ Phi là phản đồ thì cả mạng lưới tình báo Thiếu Soái quân đang do y nắm sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, không những tiết lộ sạch sành sanh hư thực bố trí của Thiếu Soái quân mà còn gây nên sự đình trệ về mặt thông tin, muốn tìm người thay thế được y thực không đơn giản.

Khấu Trọng cười ha hả: “Ta dám đảm bảo Kỳ Phi không vấn đề gì, nhưng vấn đề chắc chắn là do một thủ hạ mất xích nào đó của y.”

Rồi bảo Tuyên Vinh: “Gọi Kỳ Phi lại đây cho ta!”

Trần Lão Mưu nhảy dựng lên: “Ta đi gọi cho.”

Khấu Trọng không nói về việc ấy nữa, lại nói cười những chuyện lằng nhằng với mấy người kia, mãi tới khi Lạc Kỳ Phi vâng lệnh đến nơi, ngồi xuống hẳn hoi rồi, Khấu Trọng mới quay lại việc chính, đầu tiên là chuyện vận lương tới Lạc Dương bị quân Đường truy kích, rồi con kèn kèn mà quân Đường chuẩn bị để đối phó với chim ưng săn mồi, những chuyện ấy khiến họ ngỡ rằng trong Thiếu Soái quân có nội gián.

Khấu Trọng cười nói: “Có lẽ ông trời còn thương Thiếu Soái quân. Trên đường tới đây, ta và lão Bạt tình cờ gặp đại quân thủy sư của Lý Thế Tích, thuyền lớn thuyền nhỏ vào khoảng hai trăm chiếc, binh lực cỡ ba vạn, khác xa tin tức của Kỳ Phi, mà người xuất sư là Lý Thế Tích, có thể thấy Lý Thế Dân coi trọng chúng ta đến mức nào.”

Lạc Kỳ Phi tái mét mặt, rời chỗ ngồi quỳ sụp xuống run run: “Có phải Thiếu soái nghi ngờ Kỳ Phi là nội gián không? Thề có trời, nếu Lạc Kỳ Phi này là loại người đê hèn đó thì chết không chỗ chôn.”

Khấu Trọng cũng rời chỗ ngồi, đỡ y dậy cười bảo: “Nếu ta hoài nghi ngươi, sao lại gọi ngươi đến ăn cơm cùng bàn?”

Đoạn kéo y ngồi lại lên ghế như cũ, Khấu Trọng đi vòng quanh bàn, tay chấp sau lưng, những người khác, trừ Hư Hành Chi, ai nấy mặt đều tối lại, rõ ràng chưa tin hẳn lời Lạc Kỳ Phi, chỉ vì Khấu Trọng cất lực tín nhiệm y nên họ cũng không dám nói năng gì.

Khấu Trọng tới sau lưng ghế Hư Hành Chi, đặt hai tay lên vai y: “Vì sao Hành Chi không đồng ý với đề nghị tấn công Khai Phong của Tiểu Vĩnh?”

Hư Hành Chi hân hoan đáp: “Thì cảm thấy sự việc có phần đáng ngờ, Lý Thế Dân anh minh và giàu kinh nghiệm như thế, biết chúng ta đồn trú ở Trần Lưu, y không thể không đề phòng. Nếu chúng ta tấn công Khai Phong, một khi bị y cắt đứt đường trở về thì toàn quân chỉ còn nước mất mạng cả.”

Bạt Phong Hàn vỗ bàn: “Hay! Hư tiền sinh không phụ là bậc trí giả, Bạt Phong Hàn bội phục. Bây giờ Thiếu soái nói xem, vì sao dám khẳng định Lạc Kỳ Phi không phản bội người?”

Y đã nói ra cái điều sâu kín mà bọn Tuyên Vĩnh dám nghĩ mà không dám nói.

Khấu Trọng di chuyển lại sau lưng Lạc Kỳ Phi, vuốt ve hai vai y, mỉm cười nói: “Hành Chi phân tích hộ ta đi.”

Hư Hành Chi ung dung nói: “Mấu chốt là ở chiến dịch khe nước Lương Đô của chúng ta, nó cho thấy Lý Tử Thông không hề hay biết gì về năm ngàn kỳ binh của Dương công, vì vậy tưởng lầm rằng Lương Đô biến thành một tòa thành trống, mới lỗ mãng khinh địch chạy đến tập kích, suýt nữa nướng hết cả quân, nếu Kỳ Phi phản bội chúng ta, Lý Tử Thông làm sao phạm sai lầm nghiêm trọng thế được?”

Mọi người bàng hoàng sực hiểu, ai cũng phục Hư Hành Chi là người thông minh sáng suốt.

Khấu Trọng vỗ vỗ vai Lạc Kỳ Phi, đoạn trở lại chỗ ngồi nâng cốc: “Chúng ta nâng chén vì đã tìm ra nội gián!”

Trần Lão Mưu giơ cốc ngơ ngác: “Ai là nội gián?”

Khấu Trọng tủm tỉm: “Uống xong chén này thì Kỳ Phi sẽ nói được đáp án!”

Thân hình gầy gò của Lạc Kỳ Phi run lên, uống rượu mà chẳng thấy ngon lành gì, nuốt ực hơn nửa cốc y đặt xuống đột nhiên nói: “Có khả năng nhất là viên tuần quan Lưu Chí Thành, quản khu dưới hạ du, tất cả những tin tức thu thập về đều do y tuyển lọc sau đó báo

cáo ta để ta thông tri cho Hư quân sư. Ôi, thật không ngờ, từ ngày ở Bành Lương giúp Thiệu Soái quân đến nay, y luôn luôn là tâm phúc ta tin tưởng nhất.

Bốc Thiên Chí trầm giọng: "Chí Thành không giống loại người đó, sao không thể là ai khác? Ví dụ như người thu thập tin tức ở trận tiền, có thể cố ý làm sai lệch tin tức để báo về."

Lạc Kỳ Phi nói: "Ta rất cẩn thận về mặt đó, các trinh thám phụ trách trận tiền phân thành nhiều tổ, bất kỳ tin tức nào cũng được cách ly, vấn đề chỉ có thể phát sinh ở chỗ chưởng quân tin tức, nếu Chí Thành cố ý giở trò, nguy tạo thông tin thì cũng không phải là việc khó. Những người giúp việc ta đều do y tuyển lựa. Đó là sai lầm của ta, xin Thiệu soái xử phạt."

Khấu Trọng mỉm cười: "Kỳ Phi đúng là có sơ sót, cũng may công lao người lập được thừa đủ để bù đắp sơ sót đó, vì vậy coi như một bài học kinh nghiệm thôi." Đoạn nghiêm chỉnh nói tiếp: "Ta thường nói kẻ lừa được người nhất định phải là người khiến người tin nhiệm, kẻ người không tin nhiệm thì làm sao lừa người được."

Tuyên Vĩnh hai mắt đầy sát cơ, trầm giọng nói: "Xin Thiệu soái giao việc này cho thuộc hạ xử lý, thuộc hạ nhất định sẽ trừ hết bọn gián điệp lên không thiếu một tên."

Khấu Trọng thông thả hỏi Bạt Phong Hàn: "Lão Bạt thấy sao?"

Bạt Phong Hàn điềm tĩnh nói: "Nội gián nhiều khi cũng hữu dụng, đã có thể gửi tin giả cho chúng ta thì tất nhiên cũng có thể cung cấp tin tức làm lẫn cho địch nhân, vì vậy Tuyên đại tướng quân đừng tức giận mà bỏ mất cơ hội tốt."

Tuyên Vĩnh vỗ gối: "Bạt gia nói đúng lắm."

Khấu Trọng bảo: "Bây giờ chúng ta hữu ý, nhưng giả như vô tình. Kỳ Phi chắc hiểu rất rõ tình hình hoạt động của Lưu Chí Thành và những đồng đảng có thể bị y ngầm mua chuộc." Đoạn bảo Tuyên Vĩnh: "Việc này nhất định phải tiến hành kín đáo. Tuyên Vĩnh hãy lựa chọn những người trung thành đáng tin cậy, làm việc nhanh nhẹn và giỏi trinh sát, tạm thời rút họ về cho Kỳ Phi chỉ huy, đồng thời giám thị Lưu Chí Thành ngày đêm, xem y dùng biện pháp gì để phát tin, phải làm rõ thủ đoạn của hắn, tập hợp đủ chứng cứ để không ngờ oan cho người tốt, chúng ta ngược lại cũng để hắn phát tin giả đi, chưa chừng có thể tống cho Lý Thế Tích một vố đau, giảm nhẹ được áp lực hắn gây cho Thiệu Soái quốc, nếu không chúng ta lại sống những ngày ta ở ngoài sáng mà địch ở trong tối, trước ngực sau lưng đều có địch."

Hư Hành Chi hỏi: "Có phải Thiếu soái và Bạt gia vẫn trở lại Lạc Dương như kế hoạch cũ không?"

Hai mắt Khấu Trọng sáng rực: "Chỉ ít thì Lạc Dương vẫn chịu đựng được một vài tháng, lúc này chúng ta không cần lo cho nó vội, cứ để Bạt gia đi một mình về hội hợp với Tử Lăng, rồi lại đến giúp chúng ta đánh Khai Phong."

Bọn Tuyên Vĩnh ngạc nhiên, nếu tình hình Khai Phong đúng như Khấu Trọng nói, thì với thực lực hiện nay họ căn bản không đủ khả năng để tiến công Khai Phong.

Khấu Trọng nói rõ hơn: "Đó gọi là chế tạo hiện tượng giả. Lưu Chí Thành chắc chỉ thông báo đi những tin tức quan trọng, bây giờ chúng ta cung cấp một thông tin mà hẳn không thể không báo, khiến chúng ta có cơ hội bắt được cả người và tang vật một lúc, sau đó mới từ từ định kế."

Bạt Phong Hàn cười nhạt: "Cái loại phản chủ cầu vinh nhất định là phường ham sống sợ chết, đem cục hình ra mời hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi."

Giọng y nghe lạnh lùng tàn nhẫn, khiến mọi người không rét mà run, và thầm mừng là mình là bạn chứ không phải địch của y.

Lạc Kỳ Phi hăm hăm nói: "Nếu ta đoán không lầm thì có lẽ nó dùng phi cấp truyền thư để ám thông cho địch nhân."

Trần Lão Mưu cười: "Vậy muốn giám thị những người do hẳn tuyển thì chắc phải tìm cả các xạ thủ bách phát bách trúng."

Khấu Trọng nói: "Cứ quyết định thế đi, lần này chúng ta rất may đấy, tìm được nội gián chỉ trong một thời gian ngắn, một tay đại đầu mục chuồng quân tin tức mà đâm vào tim Thiếu Soái quân một đao như thế, khiến chúng ta đến chết vẫn không biết là mình lỡ lầm ở chỗ nào."

Đoạn nâng chén cười nói: "Bữa rượu này coi như tiễn chân Bạt gia, khi Lý Thế Tích tướng chúng ta trúng mưu hẳn, sẽ dẫn quân ngược sông đánh lên phía bắc, đụng quân Đâu ở Hồ Lao, chính là lúc chúng ta dọn tiệc mời hẳn."

Mọi người rào rào nâng chén, tinh thần phấn chấn.

Bất luận ở trong tình hình xấu đến thế nào, Khấu Trọng vẫn luôn mang lại cho họ sinh cơ và hy vọng.

oOo

Chỉ mấy ngày, tình hình bao vây Lạc Dương càng thêm nghiêm trọng, tất cả những cao điểm đều bị chiếm cứ, dựng các lán gỗ có sức phòng ngự cao, bao quanh là các hố hào cho ngựa chạy, chỉ để chứa đường ra vào.

Ngoài thành bốn mặt đầy những hào sâu, độ rộng chừng vài đến vài chục trượng không đều, hạn chế cơ hội cho thủ thành quân phản kích hoặc đột vây.

Những bố trí này đương nhiên là không thể làm khó Từ Tử Lăng, với linh giác hơn người, gã tránh được các trạm gác và quân lính tuần tiểu, gọi cửa vào thành, được “bạn cũ” Lang Phụng dẫn vào cung tấn kiến Vương Thế Sung, báo “tin mừng” cho y, sau đó đến đầu thành phía đông bắc gặp Dương Công Khanh.

Dương Công Khanh đang nghỉ, người trông thành lúc ấy là Ma Thường, người này mặt mày ủ dột, rõ là tình hình không lấy gì làm hay. Ngoài thành, lửa cháy ngùn ngụt ở các doanh lũy của quân Đường, liên tục có tiếng ngựa hí, nhưng không thấy ai công thành.

Từ Tử Lăng còn tưởng gần đây quân Dương gia thương vong nặng nề trong cuộc tấn công và phòng thủ Lạc Dương, bèn hỏi: “Tình hình thế nào?”

Ma Thường thở dài: “Tệ lắm! Từ khi Thiệu soái và hai vị phá vòng vây đi gặp Đậu Kiến Đức, từ đêm ấy quân Đường ngưng công thành, chỉ đào hào đắp lũy tứ phía. Khổ nhất là các rãnh ngựa chạy, nếu họ đủ người, thì chỉ hai ngày là đào được hố hào dài đến nửa dặm, khiến người ta sợ lạnh cả người.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Thì ra ông lo vì mấy cái rãnh ấy.”

Ma Thường phát phần nói: “Ta đã chủ trương xuất kích, lấy nhanh đánh chậm, khiến quân Đường không cách nào đào được hố ở khắp nơi. Định chia rẽ mà chúng ta tập trung, Lý Thế Dân càng không sao đoán được chúng ta xông ra từ cửa thành nào, quyền chủ động nằm trong tay chúng ta. Đáng tiếc Vương Thế Sung nhát như thỏ đế, Dương công lại niệm tình chủ cũ, không muốn ép hấn, làm chúng ta ngồi chờ mất cả cơ hội. Lý Thế Dân đánh giá tình hình rất chính xác, nếu Thiệu soái ở đây, nhất định Lý Thế Dân không dám hỗn hào thế đâu.”

Từ Tử Lăng lại một lần nữa thẩm thía kiến thức và đảm lược của Ma Thường, quyết không dưới Tuyên Vĩnh và Dương Công Khanh, thậm chí là hơn chứ không kém, bèn an ủi y

rằng: “Đậu Kiến Đức cho xuất binh cứu viện, chúng ta chỉ cần giữ vững Lạc Dương, kèm chế đại quân Đường ở đây.”

Ma Thường đưa mắt nhìn ra Lạc Thủy đang chảy từ Lạc Dương về đông, nhìn những cánh buồm san sát ngoài xa một dặm, trầm giọng nói: “Hai hôm nay thủy sư đến đông đặc, hiển nhiên Lý Thế Dân điều binh khiến tướng để ứng phó với đoàn quân Hạ sắp vượt sông, đồng thời ngăn chặn Thiệu Soái quân đang tiến lên phía bắc. Từ đó chúng ta hiểu rằng Thiệu soái đã lay động được Đậu Kiến Đức. Bây giờ Hạ quân trở thành niềm hy vọng duy nhất của chúng ta, có Thiệu soái trợ giúp cũng như là trù mưu dụng kế, còn xung phong hãm trận, vòng vây Lạc Dương có hy vọng giải được.”

Từ Tử Lăng cười khố: “Thiệu soái không bao giờ tham gia vào hành động của Hạ quân đâu.”

Ma Thường biến sắc la lên: “Sao Thiệu soái lại thất sách như thế?”

Từ Tử Lăng giải thích tình thế của Khấu Trọng, không phải là Khấu Trọng thất sách mà là bất lực.

Ma Thường nói thẳng: “Ma Thường này từ năm mười sáu tuổi theo Dương công khởi nghĩa, trận to trận nhỏ cũng đến hàng trăm rồi, nhưng xưa nay chưa bao giờ gặp người nào dụng binh vững vàng và ghê gớm như Lý Thế Dân, thiên hạ e rằng chỉ có Thiệu soái mới so sánh được mà thôi. Nếu là Đậu Kiến Đức, kém tài kém trí, Lý Thế Dân lại có Hồ Lao hiểm trở kiên cố làm chỗ dựa, ta không có chút ảo tưởng nào về Đậu quân đâu.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Ma tướng quân có gợi ý gì không?”

Ma Thường cười khố: “Bây giờ điều ta lo nhất là tinh thần binh lính, chúng ta hiện như đang ngồi trong một cái nhà tù lớn tên gọi Lạc Dương, đường vận lương bị cắt hoàn toàn rồi, đi lại không có đường, chỉ có thể bị động ngồi đợi người đến cứu, nhưng quân cứu viện thì ị ạch mãi mới đến, mà chúng ta lại không dám lơ là một chút nào, đó chính là điều làm người ta phiền muộn nhất, thà là địch nhân tấn công đêm ngày còn thú vị hơn.”

Từ Tử Lăng nói: “Lương thảo của chúng ta còn duy trì được một vài tháng, vì sao tinh thần binh lính đã dao động rồi?”

Ma Thường hạ giọng: “Vấn đề là ở Thiệu Soái quân. Quân Trịnh của Vương Thế Sung gia đình đều ở Lạc Dương, để bảo vệ nhà cửa, họ có thể hy sinh bất cứ thứ gì, kiên trì tới cùng. Thiệu Soái quân chúng ta thì khác, thuần túy là tâm trạng của khách, đánh không thắng thì đột phá vòng vây chạy về Lương Đô. Nhưng bây giờ Lý Thế Dân đã cắt đứt đường

tháo chạy, chúng ta buộc phải cùng chung sinh tử với Lạc Dương, người có ý chí mạnh nhất cũng không chịu nổi. Nếu không phải Thiệu soái có địa vị chẳng khác nào thiên thần trong lòng chúng ta, thì e rằng đêm nào cũng có người treo tường chạy trốn mất tiêu. Nguy hiểm hơn là Lý Thế Dân đối xử rất khoan dung với người đầu hàng, chỉ cần ra tới ngoài thành vứt bỏ khí giới đầu hàng là được bảo toàn tính mệnh. Từ gia chắc đã hiểu nguyên nhân nỗi lo trong lòng tôi."

Từ Tử Lăng cuối cùng cũng hiểu ra, trầm ngâm chốc lát rồi quả quyết: "Nếu chúng ta có thể cướp được một hai cái lũy trại ở ngoài thành thì liệu có tác dụng gì với tinh thần binh lính không?"

Ma Thường xúc động: "Thế thì lên tinh thần cho họ nhiều lắm, đủ thấy chúng ta vẫn còn sức để phá vòng vây, đồng thời còn có dư lực để tiến có thể công lui có thể thủ."

Từ Tử Lăng hỏi: "Vừa rồi ta vào bằng mặt bắc, đã nắm rõ gò mô lũy trại ngoài đây như lòng bàn tay, chúng ta có thể nhắm vào phía ấy, được không?"

Ma Thường do dự: "Hay để sáng mai thương lượng với Dương công, hoặc đợi Thiệu soái về rồi quyết định?"

Từ Tử Lăng phân tích: "Lòng người là một thứ lạ lắm, có thể dễ dàng bị ảnh hưởng, giống như đàn cừu trên thảo nguyên ấy. Khi sói xuất hiện thì chúng sẽ chạy lung tung, hễ cảm thấy có cơ hội thoát chết thì không ai ngăn chúng chạy được hết. Vương Thế Sung và Dương công cứ để ta nói chuyện, còn chi tiết hành sự thì phải trông vào trí tuệ của ông."

Mắt Ma Thường rực lên kiên quyết, y gật đầu: "Từ gia đã xem trọng Ma Thường như thế. Ta nhất định không để Từ gia thất vọng."

Thiên hạ không ai không biết tài trí của Từ Tử Lăng chẳng kém gì Khấu Trọng, lại là huynh đệ thân cận nhất của Khấu Trọng, lời gã nói cũng như chính Khấu Trọng nói ra. Ma Thường được gã cổ vũ, chỉ cần là việc có thể làm được, y hết lòng thi triển những hồng đồ đại kế ấp ủ trong lòng.

Từ Tử Lăng hỏi: "Bây giờ nên làm sao?"

Ma Thường hít một hơi thật sâu: "Từ gia đừng trách ta quá đáng, mong Từ gia ra ngoài thành làm thám tử, còn ba canh giờ nữa mới sáng, trước tiên Từ gia tìm hiểu bố trí hư thực quân địch, cách phân bố quân lực, vẽ thành một bản đồ chi tiết đơn giản nhưng chính xác, ta sẽ lập tức cho người gấp rút chế Xa ôn bồn xa. Xa ôn bồn xa là một thứ xe to bốn bánh, nóc gỗ to, phủ da trâu chưa thuộc, bên dưới có thể chở kín bảy mươi binh sĩ, đẩy ra trước trận

tiền, có thể che chắn cho binh sĩ vận chuyển đất đắp hào. Trong thành có rất nhiều gỗ, vì vậy về mặt gỗ là không đáng lo. Hừ, kim chẳng có đến hai đầu sắc, hào ngựa chạy của quân Đường vừa khéo là chỗ tốt nhất để chúng ta nấp.”

Từ Tử Lăng thấy y đã phấn chấn lên, bao nhiêu ủ dột lúc đầu đã tan biến cả, y vui vẻ nói: “Ma tướng quân đừng khách khí, tôi lập tức ra ngoài làm một tên thám tử loong toong.”

Ma Thường có dáng thẹn: “Tôi bất đắc dĩ mà thôi. Lạc Dương thành chỉ có Từ gia có bản lĩnh và thân thủ ấy, cho dù bị phát giác thì cũng dễ dàng thoát thân.”

Từ Tử Lăng nói: “Ma tướng quân đã có kế sách sẵn, nếu có thể nói đại thể ra thì sẽ có lợi hơn để ta chú ý lưu tâm khi trình sát.”

Ma Thường đưa mắt ra ngoài thành, lộ vẻ tự tin, trầm giọng bảo: “Đã làm thủ thành là phải liên tục tổ chức binh lực, tổ chức công kích nhanh và đột ngột. Bây giờ Lý Thế Dân dẫn quân đến phía đông giữ Hồ Lao và đợi Đâu quân, người giữ thành đương nhiên là Lý Nguyên Cát, chúng ta đối thủ thành chiến, để giải vây. Trước tiên làm loạn thế trận của địch, khiến địch mệt mỏi tới chết, không biết nên thủ ở hướng nào, mau chóng cướp lấy doanh trại. Thời Tam Quốc, Ngụy tướng là Trương Liêu đem bảy ngàn quân giữ Hợp Phì, bị Tôn Quyền dùng mười vạn quân vây công, Trương Liêu gặp nguy bèn làm theo chỉ thị ‘bẻ gãy uy thế của địch để yên lòng quân mình, sau đó có thể giữ thành’, dùng tám trăm quân tổ chức thành đội cầm tử đột phá ra ngoài xung sát Tôn Quyền, đoạt lấy sĩ khí quân Ngô. Binh Ngụy sĩ khí dâng cao, Tôn Quyền vây thành mười mấy ngày biết thành không phá được cuối cùng phải lui binh. Đó chính là kế sách của ta, mong Từ gia tư giáo.”

Đến đây Từ Tử Lăng đã không hề hoài nghi về tư cách của Ma Thường nữa, bèn vỗ vai y nói: “Ma tướng quân cứ y kế hành sự, sớm mai chúng ta ăn điểm tâm rồi sẽ nói chuyện tiếp.”

- o O o -